

N 466

Zöganitja Höödo

naise wõtmise ja tarõ palamise lugu.

S. S. S-3.

A
x
8
5
1
7

Ja mito kõrd ilmasjada
Ico pessi Höklat piidsaga.

-15

Ed 1532

Tõganitsa Hõõdo

naise wõtmise ja tarõ palamise lugu.

Üts wäega armas ja hallõ laul, miä Hõõdo esi umah suurõh süäme waluh ja kurbtusõh om wällä märknõ.

Kirjä panno ja triike anno

S. J. S—z.

Teine trükk.

Järeltrükk keelatud.

Turjetwis.

Hermann'i trükikoja trükk.

1902.

A
8
5
1
7

At 902

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 14 янв. 1902 г.

Schmalz

125308 x

Sihkõnõ:

Armsa umatsõ sugulasõ, sõbra ja tutwa!
Mina tulõ Teid selle wäiko raamaduga siist
kaugõlt Setomaa sifest, ilm kae andmada ja
silma nägemäda teretämmä ja soowi teele
igäle ütele mito koti täüt õnuõ! —

Sii raamat om edimäne maailma pääl, miä
mii puhtah maakeeleh, esieräliseh kaustah, wällä
om triiktõ. Tuu peräst pallõ ma kwiike, suuri
kui wäikeisi, nuuri ku wannõ, rikkit ku waeset,
häid ku halbo, — säkso ja talopoigõ, hirre
ja jesändet, preilet ja pruwwasid, naisti ja
kabõhõidisi, mihi ja zurasid, ja kwiike kes üle-
ültre maakerä pääl elotsõsõ, liigusõ, kõnwa,
saiswa wai lesätäse: tada raamadud — koh
mu laul, miä mu hallõd elo luku seletäs,
üles om panto ja wällätriiktõ — luttõ ja timäst
opust wõtta. Tallõst laulust om päiwä sel-
gelt nättä, kuis mõnõlgi maailmah lugu lätt
ja oo, kiä hinnäst wanal halwal üte paha

elo sisse lastwa wittä, ja kuis tuli, pihkar ja wiin, kygõ suurõmba warandusõ är' wõiwa hääwidädä, kui näidega ette kaemada kumbõl ümbre käwwäs. Pääle tuu panko ka igäüts tähele, kes hinnelle ilmah uaise wõtt, et tä s'is tiäga ilosähe ja kōrda piti eläs; ja ku wäähägi aig kand, täll ümbre kaala wõtt ja timmä mudsahτας ja armastas . . . ja tiäga mitte ei kistlõ ja ei taplõ, nigu ma umah suurõh ullusõh tei! Nüüd ma wõtasi uma kadono Hõkla wiil maapõhjast üles ku tä innegi wiil ello tulõsi! a' miä jo otjah tuu otjah! Mu süä wo nii wallu täüis ja miil hallõ, et ma inämb edese kōnõlda ei sa, ja filmä nakasõ zilkoma!!! Sumalaga siikõrd!

Höödo.

Tallõst laulust wõtko igäüts opust!

Ta fulla welle tullõlgõ,
Kui ma no teeše kõnõlõ,
Kuis inne rikas olli ma
Ja peräst fund är' kылõga!

Hot löwwä es, tõist säänäst miist
Ja mitmõ künne külä siist,
Kas otsno terweh Setomaa,
No läbi pirru tulõga.

Mull rahha oll' no alati
Es olõ puudust künagi —
Mii huppõn oll' no hüä ka,
Mõis halb oll' tund es piäki ma.

Kas sõidi suwõl tõllaga
 Wai saaniga nõ talwõl ma,
 Prat kunagi ilm kellätä,
 Nõ majast wällägi es lää.

Mull saapa olli torõha,
 Ja кыбыни topõlt talloga,
 Nääil korgõ kunsä olliwa,
 Ni woldi seerde siseh ka.

Ja mis wiil torrõ lõõdsä-pill
 Mis кыбы nõ kiret nigu lill;
 Katskümmend rubla hõbõhat
 Tull' wahtsõst pääst nõ masma prat.

Kui tiäga hellü teie ma
 Сыс kabõhedse külssewa,
 Ja kui nõ lei wiil tõega,
 Сыс кыбы nõ tansma nakssewa.

Ma küllä piti käwegi
 Ja lei nõ pille alati;
 Ja elo oll' küll hüä prat
 N' ma wiil tahi parõmbat.

Ma mötle' esi hinnehe
 Ja nakse märkmä krigilde,
 Et küll hot olõs hüä no,
 Kui naine hindäst olõs jo. . .

Es olõsi s̄is õdago
 Hot tarwis hulkma minnä no,
 Ja paha pimme ilmaga
 No porri piti aelda. . .

Tuu märgo pääle wõti prat
 S̄is kõrdsist no koll' pudelat,
 Ja jüte hüwwä palshamet
 Ne kats̄ jäll' kõwwa pihkaret.

Ta jäi no kumbihe päält tuu
 Ja zusse, no s̄is ette huu,
 Ku wirsta jäidse wiroti
 Nii Wikidämäel olligi.

Sääl sootska poolõ kääni ma
 No sisse nigu kopaga;
 Täll' tütar Hökla oll' kui nuff,
 Kui zirgufilm, kui küllõrkuff.

* Ta sai no waiwalt morolõ
 Ja löidi kinne hubõsõ
 Ni sootska joba tullegi
 No tarrõ kutsma kыgõni.

Ma astõ sisse aunfastõ
 Ja teredi no torrõhõ,
 Per'naišt ja Höklat käega
 Ja uakse jutto ajama.

Hot lää es tunne aigo no
 Ni kuuli helü tõsse jo,
 Ta panni leiwä koll ja koll —
 Zäimastin keie zoll ja zoll.

Niä ifs jo är' mast taipfiwa,
 Et ma jo kosja märgoga,
 Ifs wällä olli tulnuki
 Ja wiinoga jo kыgõni.

Hot külh no paha torrõhõ
 Ta laud no säeti kыigildõ;
 Sääl tuude ette kыыga jo
 Mis innegi hing hiwano.

Sääl oll' no siropet ja mett
 Ja kohopiimä piiraket,
 Mi wereh teräsaoga
 Ja tõisõ söögi magõda. —

Kui kikkõ hüüvä ruuga no,
 Kõt kõrre peräst täüs oll' jo
 Ja mast jo kümme takanet
 Är' pääle rüübädö zäi-wett.

Ta sõs no tõiste tarrõ ma
 Hot ärki lätsi Höklaga,
 Et sääl no tõinõ tõisõga,
 Kuit märgõ är' no kõnõlda.

Hot kuit no sündõ hüäste
 Es olõ wasta kellestke,
 Ku ma no Höklat mudsahti —
 Sõs lausu no õs sõnnagi.

Päält tollõ sõs no lätsimi
 Jäll' tõistõ mano tagasi,
 Et asja perrä kullõlda,
 Mis ütles esä imäga.

Ja noide puult no ollegi
 Jo asi peri kыgõni;
 Ja inne kui kuu müüda läts
 Dii' naine käeh mul nigu päts.

Kui Höklat maia tõiõ ma
 Сыs ante üteh kыgõga,
 Mast kümme puu täüt mehidsid
 Ja hulka wannõ latigid!

Mi täkk-wars kattõ lehmäga,
 Hot külh no olli ilosa,
 Koll'kümmend rubla tüüküst jo
 Muusahõ wõimu masja no.

Päält tollõ hot no zusate
 Сыs pekko ka wiil kыgõne
 Wiis sada rubla rahha ka —
 Ja kõrwaki no naariwa. . .

N' peräst poolõ tuuse no
 Ja näie är' no kыini jo,
 Et tollõ peräst õkwa ma
 N' kыini hulka lätsi ka. —

Ta wäiga rängäste no ma
 Hot nakse syis no päktega,
 Wa' porojomme rüüpämä
 Ja pahha ello elämä.

Ta tunnō õs no inämb prat,
 Mis häbii olle wai mis patt,
 Ta jütte puhko wiinaga
 Ar' ziaft jōie hinnäst ma.

Ta mito kümme zäärakot,
 Mast päiwäl kalt'se kurko hot,
 Es tiia ma no kodo tüüft,
 Es tunnō wahet päiwäst üüft.

Ma saisi kōrdsih alati,
 Sääl inämbiste ellegi,
 Ja kápile sääl möödi hot,
 No kōrdsi porist pōrmandot. . .

Kui waihōl kodo tulligi
 Syis ütte puhko larmidfi,
 Ja mitto kōrd ilm asjada,
 No pessfi Höklat piidsaga.

Tä pallöl wasta külh ja iff,
 N' ma kes purjoh nigu fiff,
 Es hooli tollõst miäki
 Ja mudku mögle innegi.

N' jäänäst pahha ello jo
 Es olõ Hökla harino,
 Tuu peräst inne aastat wot,
 No hinge ärki heitse hot.

Ka tuu muu hinnele oll' watsf
 Ja eläjelle nigu katsf,
 Ta кый no lühko ajoga
 Ar' кыыни puhlast löppewa! —

Tuust olõ õs wiil lüig täüs mull',
 Ta suurõmb hädä tafah tull'
 Mis minno waesõst tegi nii
 Et olõ õs koh elläki.

Ta ütškõrd johto ette no
 Et tulli küläst õdago;
 Кыы pääwä olli jöömätä,
 Tu lugu olõ õs no hää.

Ma olli wäega näläne
 Ja tei no tulõ koldõhe,
 Mi nakse zia-lihha säääl,
 No zäristämä panni pääl.

Ta lää es pallo aigoge
 Mi heitõ ma no hallõhe!
 Ta liha ütch raswaga,
 Lei panni pääl no palama!

Ta aho suuhtõ wis'se ma,
 Sõis panni kygõ täwwega
 Ja karksi esi nigu nipst —
 Ar' tarõ usjõst wällä lipst. . .

Ma külä poolõ ladisi
 Es tohi lähkost kaiaki,
 Ku mant jo kawwõmballõ sai,
 Sõis üle ola taadõ kai:

Mu meelest oll' tu kaemine,
 Ku õkwalt wäli pörgohe;
 Suur tulõ-liik no kollõhõ,
 Ta tõsje läbi katusõ!

Mu filmist nigu pilksahus,
 Ta kawe no ku wilksahus,
 Et wana-halwgi esi sääl
 No istõ kat'sõ harja pääl. . .

Sõis sai hot arwo külh no prat,
 Ka tuu om filmih nüüd tuu patt
 Mis peräst ma ilm asjada,
 No Häklat peßsi piidsaga.

Ja mis wiil kõrwo kollõhõ
 Tuu praksna koste niidadõ,
 Kui olõs lasto püssäga
 Ja tahedu mu hukada.

Ta täniüädä ka es sa,
 Mii hallõhõ är' heitõ ma!
 Hull aigo läts är' inne wiil
 Sõis päße wallalõ no fiil.

Ma kygõst jõwwust kirsahte
 Kui olõs aeto wardahe
 Mii et no külä kergähtõ,
 Ja mõts kuit wasta helähtõ.

Ja tollõ pääle tekkõ no
 Сыс külä rahwas appe jo ;
 M' nuu no hot ka jõwwawa
 Es inämb är' no fiustada !

Кыиҥ tarõ saina sattõwa
 No kokko suurõ praksnaga,
 Ja hummogo es olõki
 Sääл inämb hot no midägi !

Ja tuhaunik hüstega
 Ja mõnõ tunglõ olliwa —
 Hot кыиҥ, ta mis no film jääл näк'
 Ja ahi nukkah nigu täкк. . .

Ja otjah oll' no warandus ;
 Кыиҥ uma patt ja rumalus
 Dll tollõ кыыни süüdläne,
 Et ma nii kukko rängäste.

Ma panui maaha kummalõ
 Ja ifki wäega hallõhõ !
 Ja seni kui tull' õttak no,
 Сыс жүә weidü ferkõ jo.

Üts hüä märgokõnõ tull'
 No meele siise kыиni muil,
 Tuu olle no, et hinnäst ma —
 Ta tahi är' no hukada.

Hot arw'je no, mis tollõst sa,
 Et ilma h widele wiil ma,
 Ku otsah jo kыиt wara hää
 Сыs es' ka ilma h wällä lää.

Ta nakse tasja hiljä no
 Jõe poolõ är'ki astma jo ;
 Üts kõwwõr kõiw no kaswe jääl,
 Ta õkwa perwe weere pääl.

Sääl ladwah tahi inne ma
 Kыиt pattu andest pallõlda,
 Ja jыs kui tairwa lao-päält
 No alla kukudada jäält. . .

Ta weidü ajo peräst ma
 No jõudsjõ sinnä paita ka,
 Ja rone õsjõ piti no,
 Ta kasji kumbõl üles jo.

Ta ja õs puultõ puuhtõgi
 Mi är'ki alla zulpsahti, —
 Üts ossa tiindüis olle hot
 Är' wäega räbäk määnõ wõt!

Tä sunning kannõ õs nõ häh,
 Mtu rassõd kihhä ülewäh,
 Tuu peräst suurõ praksnaga. . .
 Satõmi jõtkõ mölõmba! —

Ku pattu inne olõs nõ
 Är' olnu andest pallõldo,
 Sõs olõs nõ wai wõinu ka
 Tuu saadõ kõrd är' upoda.

U' kos ja hukah hingega,
 Ta ilmast är' wõit lahkoda;
 Ja wesi oll' ka paha külm —
 Ta oll' nõ wäega jaache ilm.

Kes juudas sääntse ilmaga,
 Taht sääntseh wiih nõ uppoda —
 Tuu peräst oll' nõ kygõ päält,
 Är' wällä hinnäst pästä säält.

Ta sai no suurõ waiwaga
 Är' perwe pääle wällä ma,
 Mi tuuse külmä lihah luuh
 Ja hamba plögisima juuh.

Külm piä 's paigah sukugi
 Ma astõ rutto edesi ;
 Ta inämb muud es tahake,
 Kuis mud'ku saasi lämmehe.

Ta Teppo riichte mõtõl miil,
 Tu pesse perä tõugo wiil,
 Sääl om no lämminnd tiidse ma
 Kos hinnäst peesüädä sa.

Puul törkeh joosi sinnä ma,
 Ja tska no hüä õnn oll' ka,
 Ta riih oll' lämmi nigu jann
 Sääl peesüdi no ahju mann.

Ta kui no särk ja kaadsa jo,
 Ta olliwa är' luiono,
 СЫС otse üles lesenga
 Ja heitsi sinnä makama.

Kui kätte tull' no hummogo,
 Ja päiw oll' suurõh kõrgõh jo
 Sõis ai no hinnäst jalolõ
 Ja lätši üte talolõ :

Sääl olõ õs no sulast ka
 Tu peräst sõis no wõtowa,
 Ar' minno sinnä kõgõni,
 Mi jääb no hot nüüd olõgi. —

Ta hallõ külh o mõtõlda,
 Kuis inne rikas olli ma,
 Ja kuis no nüüd nii waesõst jäi
 Ja sääntset pahho päiwi näi !

Ar' mis no käh tu samaga,
 Piät iks jo rahu olõma,
 Mi tuustki o no hüä miil
 Et ma iks ello jäie wiil.

Ta mäantse hinna iist no ma,
 Es lasõsi är' hukkada
 No hinnäst, kas wastatagu prat,
 Wai tuhat rubla hõbõdat. . . —

Ma tollõst saani wäega jo
Taad surma tiindüst pelgä no,
Ku lätji hinnäst hukkama
Ja tahi är' no uppoda. —

* * *

Mu terweh elolugu no
Ta lauluga oo otsah jo,
Wet mis no iihpuul tulõ wiil,
Küll tollõst jäll'ki laul no kiil.

Opus, kuis taad mii puhast maakiilt õigõhõ wällä tulõ lufõ :

Et meil hindäl maakeeleh säänäst tähte ei olõ, minkaga sõnno : sõs, kõõni jne., wõisi kirjutada, nigu õigõ wällä ütlemine nõud, sõs piäni üte winne keele tähe wõtma ja õ asõmõl jäätõlle sõnolõ waihõllõ panma ; õ ei õlõ noile sõnolõ mite kogoni süntõsä, tuuperäst wõtani timä asõmõlõ winnekeeli tähe — Ы — minkaga winnekeele sõna — БЫКЪ, МЫЛО ja СЫНЪ, mis maakeeleh, — härg, siip ja poig — tähendäs — kirjudadas, ja panõmi õ asõmõllõ ülewäh nimetedü sõnolõ waihõllõ. Täht — Ы — om kõla pollõst picaaigo nigu õ ja i (õi) kottoluffõ ja tulõgi jäätõse tiumme kõlaga noide katõ tähe waihõl wällä üteldä. Ma ei mõista timmä inämb kuigi parõumbidi är' seletädä ! kes tallõst mu opusõst wiil arwo ei sa, tu küsõgu mõnõ targa jefändä käest perrä.

Кыи I tähe, kess punkt alla (И) om tähendü tulõwa wälla lufõ nigu wiinne keeli täht — ЛБ — kess pehme märk (Б) taadõ om panto.

Pääle tuu tulõwa wiil mitmõ t, n, ja s, nii samadõ pehmehe wälla luffõ; кыи näid tiindüisi ei õlõ wõimalis, punktega är' tähendäda.

Kats aastat peräst laulu wällä märk'mist.

Wet kats aastat om tollöft ajost müüdä, ku ma suurō jüäme waluga tollō laulu wällä märke ja ta raawat edimäst kōrd wällä triik'ti. Et nüüd raamat jäll'ki tōist-kōrd wällä triik'täs, s̄ys̄ taħa ma teele wiil mõnō sõna tuust ka lausu, miä ma tallō kattō aasta s̄is̄eh är' olō elänō. Nigu ma laulu peräotsah ütli: lätfi ütele talolō ja jäi sinnä elämä. Wet hūäfene küll; elle no säääl üts puul aastat är' niisaadō tassa hiljä, ni tiia no kuis tä tull' wai oll' et tuuse ütte kõr- raga, et muu jüä olō õs inämb raahu; wet ta inemise jüä oo ka iks kuis ta oo? täll omawa ka mitmōsugudsō hōla ja tahtmise s̄is̄eh.

Wet toll perr'naasōl oll' s̄ys̄ar Kulina, tuu elle ka säääl saadōh majah, ni tuu nakas no mullō k̄ȳy miilt pitti olōma; a' wet ma julgo no õs tuust sõnnagi kelle lauso! ta mõtli esi hindähe: No nüüd om no õigō

weli temp, nüüd pand no süäme nii weli waiwa, et taha ei inämb elläki, nafka wai hinnäst jäll'ki wahtsöst hukkama.

Tiiäki ei, miä peräkörd olös saanu, ku aig wiil pikält tuud wiise edese olös lännü ja ku mitte ütte johtomist ette ei olös tulnu.

Wet lätsiwä üte pühapäawä hummogo töösö kwiif kerigohe ja jäime mi Kulinaga katögeste kodo. Tä küdsi ahosuuh pliine ja ma istö lawwa mann pingi pääl ja mötli esi umma elo luffu perrä; wet tull' tuu ka miilte, kuis ma ka ütškörd ahosuuh lihha küd'si ja tarö palama pannil! Wet läts miil hallöst ja nafse ifma; ni küsse Kulina, et: „Höödo mis sa ikköt?“ Ma ütli; „Wet umma hallöd ello ikö; kuis ma ka inne olli rikkas ja oll' naane ja kwiif ja nüüd ei olö inämb midägi, kwiif om otjah!“ Mi üteli timä: „Mis sa no tuuperäst iköt, kas s'is ilmah naaste puudus oo? Sa saat wiil hindälle mäantse naase ku sa tahat inne?“ Ma ikki its edese ja ütli: „Mis tuust hüäd om, et ma saa, ku ma tuud ei saa, kedäs ma taha!“ Mi küsse timä: „Kedäs sa tahad?“

üttele mullõ ka!" Ma es saa ka inämb salata ja ütli: „Sinno taha!" ja nakse esi wiil hallõmbast ifma. Wet timä üteli s̄is: Mis sa s̄is tuuperäst ikkõt?" Ma ütli: „Jaah, ega suust mullõ midä saa õi, egas sa mullõ naafest ei tulõ! tuuperäst mul oogi miil ka wäega hallõ ja tuuperäst ikkõgi!" Mi timä üteli: „Egas jä ei wõtati minno, ku ma wai lääsegi sullõ" S̄is sai mull' ka jo nigu julgot meet'kese rohkõmb ja ütli; „Milles ma ei wõtta, ku sa tulõt, üttele, kas sa tulõt mullõ naafest?" Mi üteli timä, et: „Wet ku jä wõtati, s̄is ma iks lää! mu jüä jo hõlk am'ki sinno." Wet nuu sõna kisiwä mullõ süämehe; s̄is ma es peljä ka inämb midägi; lätsi s̄is tõsõlõ mano ja wõti ümbre kaala kinn' — ni timä wõtt' mul ka ümbre kaala kinn' — no s̄is annimõ küll mõnõ hüä mudsahusõ suud. . .

Wet s̄is tuust pääwäst saani sai meil sõprus kokko. Ta s̄is lää no õs inämb üttele päiwägi müüidä ku mi es mudsahuta; koh nukka tallah iks kokko saimõ, jääll jäll' mud'sah-time. A' perr'naase ja perremehe iist hoiseme

iks umma armastust salgusõh. Roh, hüäfene küll, läts s̄ys asi tuud wiise iks edese, nii-kawwa ku johto perr'naane üteli hüäl pääwäl kua-afnast nägemä ku mii tahra-aiä mann ümbre kaala wõtimo ja mud'sahtime. . . Ni tuud wiise s̄ys sai tuu asi tõsõlõ teedä. Wet palsfeme tõist küll, et: „Är' sä perremehele üteli, kui sä nüüd näit, s̄ys näit, wet mi sõbra iks olõmö küll. Ä' mis no tuu asi ilmäh oo, miä naase kuu' jõudwa pittä? Nimä largatasõ k̄yif wällä; ta no är'ki oll' perremehele kõnõlno; ni sai ma tuu käest wiil haugudada päälegi, wet üteli tõnõ, et: „Höödo, kuis jää nii kawwal ja sala muu wasta olõt? Kas ma keelä sullõ umma naase s̄ysard, ku su süä timmä hõlf, s̄ys wõtta ja tii timä naafest ja panõ tälle tano päähä.“ Wet s̄ys awalde ma ka tälle k̄yif är' hinge päält kuis oll' ja täll es olõ midäge tollõ wasta, ni jäitsme katja nädäle peräst olliwa sajafi ja oll' mull naane jäll'ki k̄äeh ku klõpft.

Mõni wast taht wiil rohkõmb teedä ja küsüs: „Mis pääle tuu sai?“ Ä' wet wõi õi inämb seletädä, ega ilma rahwallõ iks wõi õi k̄yifõ

är' awalbada! Nii wõrd mud'ku üttele, et:
 „Nüüd ma wiil tiiä ja saa arwo, mis ar-
 mastus oo. . . Ku ma Höflat wõtti, s̄is
 ma es taha muud ku tuud rahha, miä tälle
 üteh ante ja ku ma tuu kätte sai, s̄is nak'se
 juuma ja wiina ja ol't armastama.

Nii s̄is om igä meesterahwaga lugu: kes
 wiina ja ol't armastas, tuu ei armasta umma
 naist ilmaški nii, nigu tuu, kes ei juu.

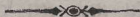
Kulla s̄isarakõsõ ja kabõhedse! Ku mõni
 miis, kes wiina ja ollõ sõbõr oo, teele ütles,
 et: tä teid armastas, s̄is ärke uskõ timmä
 ilmaški. Soot'k om kui rebäne, kes üüse wõls
 mõttõga kanalauda mano hiil ja uma lippõ
 keelega kanno orsilt maaha taht meel'tädä ja
 igäwädse huffatusõ sisse wittä. — Tulõtagõ
 mõnikõrd ifs Tõganitsa Höõdo sõnno ka miilte,
 kes arwo om saanu, kui hirmus õlu ja wiin
 om ja nüüd esi k̄iif juumise ja kurakombõ
 maaha om jätnõ ja k̄igilõ, kes wiil wana
 patu ja hukatusõ tii pääl kõnwa — ütles:

Welekefe jätke maha,
 Wiin ja õlu mis nii paha!
 Mõnigi, kes är' k̄iif joonu
 Om no hinnäst üles poonu. . .

Sah, mõnigi miis, kes uma warandusõ kõiit läbi lõõri alla om lastno, om hinnäst kui pini puu-ossja üles tõmmano.

Kes wiil kahtlõs ja ei usu, kui hirmus juumine om, tuu wõtko ja lugõgo muu lelläpoja „Matarõ Hippo Peterbuura reis“ läbi, s̄is tä näge jäll' kui suurõ kimbatusõ s̄isse inemine juumise läbi wõi saia. Kui Hippo mitte hinnäst nii ziaft är' ei olõs joonu, s̄is ei olõs timä ilma pääl toll Tarto masurnikil, kiä hinnäst tõlõkraadi-maja herrä üteli olõwat, üüse Toomõ-mäe pääle wittä — ja umma rahha täll ülesüüwä lastno; a' mis inemine hoolis, ku pää otsah lämmi oo? s̄is tä ei kae mintastke.

Oi lelläpoig, oi lelläpoig! Küll olõsi meele mõlõmbile, noode tükkä üist, miä mii wiina juumise läbi tennü olõmõ, elo hakku waja: Mulla olõsi waja anda koll'kümmend zäräkot ja Sullõ koll'kümmend, s̄is saasse tuu pattu kuurmagi, miä mii hinge pääl oo, weet'kese wähämbäst. . .

Seletüs, miä sõna kummaški keeleh tähendäse :

Mii maakeleh

Säkjä maakeleh.

G

Gf'

—

ife.

S

Höödo — meester. nimi.

Huppõn — hobune.

Hiwano — himustanud, ihaldanud.

Hövla — naester. nimi

Helähtö — kajas.

Hölk — igatseb.

S

Itki — nutsin.

Sihpuul — edaspidi.

K

Kыгõga — kõigega, hoopis.

Кыыни — kõigiti.

Kabõhedse — neiud.

Koll' — kolm.

Kumbihe — kumbesje forda.

Katšk — katt.

Kat'sõ — fatusse.

Kulina — naester. nimi.

Kirsahiti — kirsendasiin.

Kaadsa — pükfid.

L

Lühko — lühikese.

Ladiji — plagasiin, putkasiin.

Lähkost — lähedast.

Laopäält — pööningult.

Lämmehe — soojasse.

Lesenga — ahju küljel olev müür.

Largatasõ — latrawad.

M

Märgo, märk — nõuu, mõtte.

Mikidämäe — küla nimi.

Mudshiti — musutasiin.

Mehidsid — mesilasi

Mõgle — ladusiin kere pääle.

N

Näf' — nägi.

O

Oppus — õpetus.

P

Pille lüümä — pilli mängima.

Pihkar — spiiritus.

Pekko — peosse.

Pitti — mööda.
 Praksna — pragin.
 Perwe — kalda.
 Peesüädä — soojendada.

R

Riih — rehi.

S

Sootska — külawanem.
 Särk — kuub.

T

Tätsok — köster.
 Töld — igat wanfert kutsutakse töllaks.
 Torōha — toredad.
 Tiä, Tä — tema.
 Tiäga — temaga.
 Taipsiwa — aimasiwad.
 Teräsaoga — truubidest keedetud paksu pudruga.
 Takan — õlleklaas.
 Tänuädä — karjuda.
 Tefkö — tefis, ilmus.
 Tiindüs — tõrelemise sõna.
 Teppo — meester. nimi.
 Törkeh — sõrkides.
 Tiska — waata, enmäe.

W

Wereh — õlle taoline, rukidest valmistatud
[maiuße- ja pidutoit.

Watsf — karask.

Wis'se — wiskafin, wirutafin.

Wanahalw — tont, kurimain, wanafarwiline.

Z

Zurafid — noorimehi

Zäärak — wiinaklaas.

Zäristämmä — praadima.

Zusati — pisteti.

Ta, no, jo, hot, a', prat, jne. ommawa kõnõ
kõüte sõna, miä ütte puhko jutu jakust tarwi-
dadaš.

Naljajakad raamatut

mis H. J. Schmalz wäljapa andnud:

Tõganitsa Hõõdo naise wõtmise
ja tarõ palamise lugu.

Nalja laulik.

Alatarõ Sippo Peterbnura reis

hind 7 kop.

10 "

10 "

An 902
Schmalz, H.

Hind 7 tingä.